דל תלתין ושיתא בשיתא פשו ליה תריסר

דל תמניא שתותי פשו להו ארבעה שוהאמר

שמואל אהמשתכר אל ישתכר יותר על

שתות איכא גולפי יושמריא אי הכי נפיש

ליה מפי משתות איכא מרחיה ודמי ברזנייתא:

אם היה שמן מזוקק אינו יוציא לו שמרים

[וכו']: והא אי אפשר דלא בלע אמר רב

נחמן במזופפין שנו אביי אמר אפילו תימא

שלא במזופפין כיון דמעון מעון: ר"י אומר

אף המוכר שמן מזוקק לחבירו כל ימות השנה הרי זה מקבל עליו לוג ומחצה

שמרים למאה: אמר אביי כשתמצא לומר

לדברי ר"י מותר לערב שמרים לדברי חכמים

יהודה לערב שמרים לדברי רבי יהודה

מותר לערב שמרים והיינו מעמא, דמקבל

ראמר ליה אי בעי לערובי לך מי לא ערבי לך השתא נמי קביל ולימא ליה אי ערבת לִיה הוה ִמזרבן לי הִשתא מָאי אעביד ליה

לחודיה לא מוֹדָבן לִי בבעל הבית עסקינן

דניחא ליה בצילא ולימא ליה מדלא ערבית

לי אחולי אחלת לי רבי יהודה לפעמיה

דלית ליה מחילה דתנן שנמכר לו את הצמד

לא מכר לו את הבקר מכר לו את הבקר

לא מכר לו את הצמד ר"י אומר הדמים

מודיעין כיצד אמר לו מכור לי צמדך

במאתים זוז הדבר ידוע שאין הצמד במאתים

זוז וחכ"א אין הדמים ראיה לדברי חכמים

אסור לערב שמרים והיינו מעמא דלא מקבל

רא"ל אי בעית לערובי מי הוה שרי לך

השתא נמי לא מקבילנא א"ל רב פפא

לאביי אדרבה איפכא מסתברא לדברי

חכמים מותר לערב שמרים והיינו מעמא דלא מקבל דא"ל מדלא ערבת לי אחולי

אחלית לי לדברי רבי יהודה אסור לערב

שמרים והיינו מעמא דמקבל דאמר ליה אי

בעי לערובי לא שרי לי לערובי לך קבולי

לא מקבלת יזבון וזבין תגרא איקרי תנא

אחד הלוקח ואחד המפקיד לפקטים מאי

לפחטים אילימא כי היכי דלוקח לא מקבל

פָקמים מפקיד גמי לא מקבל פקמים ולימא

ליה פקטך מאי איעביד להו אלא כי היכי

דמפקיד מקבל פקטים ילוקח גמי מקבל

פקטים ומי מקבל לוקח פקטים והתניא ר"י

אומר לא אמרו שמן עכור אלא למוכר

ב) נ"א ושדריא, ג) ב"ב עו:, ב) נ"א ושדריא, ג) ב"ב עו:,

ד) וב"ב ל. מנחות עז.],

ל) [ב"ב כ. ממוות עו.], ל) [לקמן מג:], 1) ב"ק קיח:, 1) [לקמן מא.],

רבינו חננאל

טפיחין יצאו ח' שהן שתות לכל החבית

בחסרונות כדתנן יוציא לו שתות ליין נשארו ד' טפיחין ריוח. ומקשי

. היכי עביד רב יהודה הכי

והאמר שמואל לא ישתכר

אדם יותר משתות ולא

פחות משתות והשתות

ב.... בשונות והשתות הוא זוז ועוד וזה לא נשתייר לו אלא ד׳

טפיחיז. ופרקי' נשתייר

החבית והשמרין שבתוכו ואיכא גולפי ושדריא

למלאת השתות. ומקשי׳

משתות נינהו. ופרקי׳ נשאר לו לקונה ליטול זולת הריוח אגר טירחיה

שמודד לו לקונה לכל אחד

ואחד לזה ערשיו ולחרירו

הנקבים בחבית להוציא

ברזא נקב החבית כדגרסי׳

ל) דעד ברזא. נוטל אלו כולן בריוח שלו וגם בשכרו. יוציא לו ג' לוג

שמן לק׳ לוג כו׳ אם היו קנקנים ישנים אין

מוציא לו בלע. ואוקמה רב

כיון דטעון טעון כלומר מאחר שהיה בהן שמן ומצצי ושבעי שוב אין

מוציאין לעולם: פיסקא

י. ר' יהודה אומר אף המוכר

שמן מזוקק לחבירו כל השנה הרי זה מקבל עליו

לוג ומחצה שמרין לק׳. אמר אביי אם תמצא לומר לדברי ר׳ יהודה

מותר לערב שמריז. לדברי

מרין חכמים אסור לערב שמרין כו' אמר ליה רב פפא

אדרבה איפכא מסתברא

לדברי חכמים מותר לערב

שמרין והיינו טעמא דלא מקבל דאמר ליה מדלא

לערב והיינו טעמא דמקבל

יכוביו נו טכנות הקבי דאמר לערובי לך אסור קבולי לא תקבל זבון

. וזביז תגרא איקרי וכי לא

בעינא לאישתכורי הלכך מקבל וקיימא לן כתנא קמא: **מתני**' המפקיד אצל

חבירו חבית ולא יחדו לה

הבעלים מקום וטלטלה

משהניחה בין לצרכה בין לצרכו פטור. פי׳ לצרכה

כדי שלא תשבר וכיוצא

דאמר כשמחזירה אין צריך דעת בעלים דתניא הגונב

הכיס למקום שגנב יחזיו

דברי ר' ישמעאל ר' עקיבא

אומר צריך דעת בעלים

ונשברה וכו׳

עב א מיי׳ פי״ד מהל׳ לאוין קע טוש"ע ח"מ סי' רלא סעיף כ:

עג ב מיי׳ שם פי״ח הלכה ם סמג עשיו שם טוש"ע ח"מ סי רכח סעיף

עד ג מיי׳ שם פכ״ז הל׳ עו ג מייי עם פכיין הכי ב ועיין בהשגות ובמ"מ סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי רכ סעיף ד:

הל' ט י סמג לאוין קע טוש"ע ח"מ סי' רכח

סעיף כ: עו ר מיי' פ"ז מהלכות שאלה ופקדון הלי ט סמג עשין פח טוש"ע ח"מ כן רלב סעיף ו:

הגהות הב"ח

רמי. בש"י ד"ה דמי. כרונייתא וכו' לשון אחר ברזנייתא אומנות. נ"ב ברזגייתא חומנות. נ"ב עיין פרק השואל סוף דף לט: (ב) ד"ה אם וכו' מיחדו הס"ד ואח"כ מ"ה :הא מני דקתני

מוסף רש"י

המשתכר. כגון חנוני הקונה יין ופירות מן הסיטון הרצה ציחד כדי למכור מעט מעט, אל מעט מעט, אל יותר על שתות. וכגון שלא הוקר השער, אבל אם לקח בשעת הגורן ועכשיו הוקיר, ישתכר ועכשיו הוקיר, ישתכר אפילו כפליים כפי שהשער הולך, ותקנת חכמים היא זו שלא ישתכר יותר (רשב"ם ב"ב צ.). איכא גולפי. דרך למוכרי חביות של יין ליתן גם החביות ללוקחין (ע"ז סה:). את הצמד. כול העול וכלי העגלה קטנה והעגלה עלמה המחברין את השוורים יחד (רשב"ם ב"ב עד:). לא מכר לו את הצמד. דברי הכל היא אלא דפליגי ר' יהודה ורבנן . בפירוש דהך מילתא, דלר' יהודה זמנין מכר זמנין לא מכר ולרבנו לעולם לא מכר מכל דמיכון נעוכם למי מכל (שם). אין הדמים ראיה. מלא במתנה ביקש ליתן לו המותר, אי נמי ליהוי מקח טעות כדאמרינן בגמרא ויחזיר לו מעותיו ויטול למדו (שם). זבון וזבין תגרי אימרי זמויה וכי לכד נושא ונותן כדי שיקרא תגר ולא ירויח כלום ומנחות עד.

אל ישתבר יותר על שתות. הא עד שתות משתכר ומקתמא רב שתות: במזופפין שנו. וא"ת כל שכן דבלע טפי כדאמרינן לעיל באתרא דמר חפו בכופרא דמיין טפי וי"ל דהיינו חדש אבל

ישן שכבר בלע אינו בולע יותר אי נמי התם ביין אבל הכא בשמן לא בלע כיון שהוא ישן:

לחודיה לא מזרבן. וח״ת ויתן לו מוכר ללוקח לוג ומחלה שמרים שיערב עדיין וימכור וי"ל דמיירי מתני׳ אפי׳ אין השמן בעין שלקחו מעט מעט ומכרו או אכלו: לדברי חכמים אסור לערב. וא"ת ונימא משום דאית ליה מחילה ולעולם מותר לערב וי"ל דמתניתין נמי מיירי אפי׳ כשהשמן עדיין בעין והתם אין שייך מחילה כיון שיכול לתקן כי יאמר לו קח השמרים וערב בשמן ולרב פפא דאמר דטעמייהו משום מחילה סבר דהשמן אינו בעין דאילו הוה בעין לא שייך ביה מחילה אי נמי סבר דאף ע"פ שהוא בעין שייך ביה מחילה כיון לתדרו מזוקק: לדברי ר"י אסור. וא"מ ולימא

מותר וטעמא דמקבל משום דלית ליה מחילה וי"ל דרב פפא סבר דלמד ובקר איכא הוכחה דלאו מחילה דמסתמא לא רצה ליתן מאתים זוז על הלמד בלא בקר אבל הכא לוג ומחלה שהוא דבר מועט מדלא עירב אחולי אחיל:

זבון וזבין תגרא איקרי. מיירי שלא היה מולא למכור ביוקר יותר משלקחו לכך א"ל אדעתא דהכי קנית ממני שהיית יודע שאעכב לוג ומחלה כדי שארויח קלת:

לא אמרו שמן עכור אלא למוכר. פי׳ לא אמרו הפסד של עכירת פקטים אלא למוכר דכשנותן ללוקח שמן מזוקק אינו מחסר לו כלום ממאה לוג בשביל הפקטים כי אם לוג ומחלה בשביל השמרים מיהו עכירה לא שייכא כל כך בפקטים אלא בדבר המתערב כמו שמרים וי"ל דלא אמרינן הפסד של עכירת השמרים אלא למוכר שאם מוכר כשהוא מזוקק מקבל עליו לוקח בשביל השמרים לוג ומחלה והמוכר מרויח השמרים וכשהות מוכר שמו עכור נותן מאה לוגין שלמים שמן עכור ומפסיד השמרים ע"י מה שמכר כשהוא עכור וכשמוכר מזוקק לא קרי הפסד לוקח אע"פ שמפסיד שמרים משום דבעה"ב ניחא ליה בלילא:

בלבד שהרי לוקח מקבל עליו לוג ומחצה שמרים בלא פקטים לא קשיא הא דיהיב ליה זוזי בתשרי וקא שקיל מיניה בניסן כי מדה דתשרי הא דיהיב ליה זוזי בניסן וקא שקיל מיניה בניםן כי מדה דניםן: מתני' יהמפקיד חבית אצל חבירו ולא יחדו לה בעלים מקום ומלמלה ונשתברה אם מתוך ידו נשברה לצורכו חייב לצורכה פשור אם משהגיחה נשברה בין לצורכו בין לצורכה פשור יחדו לה הבעלים מקום ומלמלה ונשברה בין מתוך ידו ובין משהניחה לצורכו חייב לצורכה פמור: **גכו'** הא מני רבי ישמעאל היא דאמר ילא בעיגן דעת בעלים ידתניא הגונב מלה מן העדר וסלע מן י למקום שגנב יחזיר דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר

צריך שהיתה במקום התורפה וקרובה להשתבר: אם משהניחה. שכילה תשמישו הושיבה במקום משתמר בין שטלטלה מתחלה לצורכה בין שטלטלה לצורכו פטור. ובגמרא⁰ פריך מאי שנא לא יחדו מיחדו: **גבו' (²⁾ מני**. הא דקתני רישא דאם משהניחה נשברה אף על פי שלצורכו נטלה מתחלה פטור דאמר משהחזירה הרי היא ברשות הבעלים כבתחלה ואינו עליה אלא כשומר חנם ופטור על אונסיה ואף על פי שלא הודיע לבעלים לומר נטלמיה והחזרמיה הויא השבה רבי ישמעאל היא כו':

דל סלמין ושימא. כוזי בשיתא זוזי שקנאה פשו תריסר: דל יהודה היה מולא שיתנו לו יותר ולמה הניח מלהרויח עד ממניא שסוחי. של מ״ח שדרך הוא לחסר בבליעת הקנקן כדתנן יוליא לו שתות ליין פשו לו לשכרו ארבע: והאמר שמואל המשחכר. בדברים שיש בהם חיי נפש: אל ישתכר יותר על השתות. הא

שתות ישתכר ולמה לה ישתכר רב יהודה עד שתות: איכא גולפי הוא הקנקן ושמריא. משתכר והשמרים שלקח הכל בו' זוו: **דמי** ברונייתה. שנותן דמים לחנווני למוכרן ומוליאן ומכריז עליו בחולות. כרונייתא לשון כרוא. לשון אחר (ה) אומנות יש בנקיבת ברוא בחבית של חרם ולריך ליתן שכר: במוופפין. דכיון דישנים הם ונתבלעו בלעותם תו לא בלעי: כיון דטעון טעון. תו לא בלע: כשתמלי לומר. כשתדקדק ותדע מילוי הדברים: מותר לערב שמרים. המוכר שמן לחבירו סתם בעת שהוא מזוקק ששקעו ושקטו שמריו מותר לו לערב ולבלבל שמרים המשוקעות שיחזרו ויתערבו וילחו עם השמן בתוך המדה: אסור לערב **שמרים.** שבחזקת מזוקק לוקחו ממנו חה מקלקלו: והיינו טעמא דמקבל עליו. לוקח לוג ומחלה שמרים בשלח ערבו ונתנו לו מזוקק: דא"ל. מוכר אי בעי לערובי כו': הוה מודבו. כשהייתי מוכרו בחנות היה נמכר שמרים עם השמן: **נבעה"ב עסקינן**. שהלוקח בעה"ב הוא ולקחו למאכל ביתו: למד. העול שהוא מוטל על שני השוורים ומלמידם: הדבר ידוע. שאין למד נמכר במאתים זוז אלא כמות שהוא עם הבקר מכרו לו: וחכמים חומרים חין הדמים רחיה. אע"ג דלא שוה כולי האי אחולי אחליה לוקח זה יתר הדמים. ור"י לית ליה שיהא מוחל מן הסתם אלא אם כן פירש: קבולי נמי לא מקבלת. עלך חסרון השמרים א"כ מה משתכר הרי השכר כולו בשמרים: זכון וזכין סגרא איקרי. בתמיה. משל הוא לאמר לשוטה להח בדמים וחזור ומכור בלא שכר וחיקרי חגר: אחד הלוקח ואחד המפקיד לפקטים. לוקח ומפקיד אחד הן לענין פקטים תורה אחת לשניהם: הגרעינים פסולת הלפין על פני השמן: לוקה מקבל פקטים. אם מכר לו שמן סתם יהבל ממנו שמן עם פקטים: לה המרו שמן עכור הלה למוכר. לא אמרו הפסד עכירת השמן אלא למוכר: שהרי הלוקה מקבל עליו. לפחות ממאה לוגין לוג ומחלה מחמת שמרים לפיכך לריך ליתן לו שמן מזוקק בלא פקטים: כי מדה דתשרי. כשער הדמים של תשרי שהוא בזול וסתם שמנים עכורים וקיבל עליו פקטים: הא דשקל מיניה בניסן כשער של ניסן. ביוקר דדרך כל השמנים להיות מזוקקין בניסן והלוקח סתם והמוכר

סתם אין מוכר אלא מווקק: בותבי' לא יחדו לו הבעלים מקום.

בבית שומר לאמר לו זוית זו השאילני: לצורכו. להשתמש בה: לצורכה.

א) נראה דל"ל כדגרסי' בע"ו (דף ס ע"א) דעד ברוא וכו׳ נוטל אלו וכו׳ ועי׳ בערוך ערך ברו.